

Zij ging heen, met het hoofd diep gebogen, niets zoozeer vrezende dan dat men in haar het origineel zou herkennen.

„Hij slaat geld uit mijn gezicht en gevoelens,” mompelde zij en een snijdende pijn ging haar door de ziel; „anders ben ik hem niets, niets!

t'Huis gekomen, vond zij Frank in zeer opgewekte stemming; de kunstkooper had het doekje voordeelig verkocht, maar de kooper wenschte er een pendant bij te hebben; iets dat niet alleen minder treurig, maar geheel tegenovergesteld was, een bacchante of zoo iets.

„En moet ik daar ook voor poseeren,” vroeg Rose-Marie. „Dat doe ik niet. Zulke gevoelens heb ik niet in mijn ziel en die kan ik ook niet uitdrukken.”

„Maar kind! Bedenk toch”

„Neen; dat wil ik niet. Een bacchante is een slechte vrouw en dat ben ik niet en ik wil 't ook niet schijnen.”

„Op een doek?”

„Noch op een doek, noch in jou oogen.”

Haar weigering was onverzettelijk en Frank kon praten zooveel hij wilde; zij zette een heel boos gezicht en hij kreeg een ander idee; aan zijn begunstiger schreef hij eenvoudig dat hij een bacchante geen geschikte pendant vond voor een Amsterdamsche burgerweeze, maar dat, als men 't hem overliet, hij een doekje zou maken zeker niet minder goed dan het eerste.

Nu schafte hij zich een zeeuwsch costuum aan, tooide Rose-Marie daarmede en liet haar over een hek leunen, met de aanbeveling heel boos te zien, zooals hij het laatst van haar gewoon was.

„Je hebt niets voor me over,” pruttelde hij, „ik doe alles voor je om je in een goed humeur te houden. Ik geef je wat je wil. En in plaats van nu ook eens mijn zin te doen, werk je mij altijd tegen. Denk je dat ik rijk ben? Als ik 't was, zou ik niet zulke prullen schilderen als dit; het groote werk dat in mij leeft en dat mij geen rust laat dag noch nacht zou ik afmaken, maar eerst moet ik geld verdienen en in plaats dat mijn vrouw, zooals het haar plicht is, mij helpt waar ze kan, contrarieert zij mij onophoudelijk, maakt mij mijn werk moeilijk, verzwaart mijn taak. Had ik dat vermoed”

Terwijl hij sprak, had Frank haar onophoudelijk aangezien en met inwendig genot de dreigende wolken op haar gelaat bespied, ja, zoo moest zij zien, dat had hij noodig om een pruilend boerinetje voor te stellen.

Maar eensklaps barstte zij uit.

„Is je dat meenens, Frank, of is dat ook komedie? Wil je mij boos hebben om je schilderij te doen gelukken of is het je ernst wat je daar zegt?”

„Mijn hemel, kind! Bedaard! Nu span je de snaren te hoog. Niet woedend worden, pruilen alleen, het lipje laten hangen.”

„En ik bedank je; ik wil niet langer door je als speelpop gebruikt worden. Je doet met mij zooals mevrouw Ronner met haar katjes, die laat hen spelen met kluwens en met moffen en globes en ik weet al niet wat en dan schildert zij hen af in al die poses. Maar wat zij met haar beesten doen kan, dat mag je niet doen met mij. Ik ben een mensch en omdat ik arm was en in treurige